În așteptarea Mângâietorului

Meditații

Ascultarea față de Duhul Sfânt este taina sfințeniei

Sfântul Atanasie a observat că în tot Vechiul Testament nu este menționat Duhul Sfânt cu numele de Mângâietor, Paracletul. Motivul acestui lucru este exprimat chiar în cuvintele Domnului Isus: „Vă este de folos să mă duc eu, pentru că, dacă nu mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă mă voi duce, îl voi trimite la voi” (In 16,7). Trebuia ca acest Cuvânt întrupat să intre în slava sa înainte de a-l trimite pe Duhul Sfânt ca Mângâietor.

Mângâierea interioară a Duhului Sfânt este de folos pentru noi, deoarece el este Duhul Tatălui și al Fiului. Darurile sale spirituale sunt calități permanente pe care Dumnezeu ni le dăruiește împreună cu harul său sfințitor, pentru a ne întări și a ne face atenți la șoaptele Oaspetelui care ne vizitează din înălțime. Sunt șapte daruri ale Duhului Sfânt: darul înțelepciunii, temelia vieții creștine, darul cunoașterii, darul științei, darul sfatului, darul evlaviei, darul tăriei și cel al temerii de Dumnezeu.

Primele patru daruri ne luminează înțelegerea vieții creștine și calea ce duce spre desăvârșire. Ultimele trei ne desăvârșesc voința și viața spirituală.

Darul înțelegerii ne este dat pentru a pătrunde în adevărurile de credință; darul înțelepciunii ne ajută să alegem și să practicăm inspirațiile Duhului; darul științei ne permite să judecăm cele ce sunt omenești; darul sfatului ne îndrumă spre faptele unei credințe vii; darul evlaviei ne educă

blândețea față de oameni; darul tăriei ne dă putere în slăbiciunile și în fricile noastre; darul temerii ne curmă mândria și pornirile rele.

Sfântul Bernard de Clairvaux, comentând texte din Cântarea Cântărilor, scria:

„Peste tot în Cântare se vorbește despre iubire. Ca să înțelegem ce scrie în aceste texte, trebuie să iubim; o inimă rece nu poate înțelege un cuvânt de foc.

Cei care au primit de la Duhul Sfânt harul de a iubi înțeleg spusele lui, cuvintele iubirii sale, de aceea răspund și ei în chip asemănător, adică prin fapte de iubire și de evlavie.

Așadar, ce îți cere Acela care te-a căutat cu atâta ardoare: «Scoală, draga mea, și vino!» (Ct 2,10)? El te roagă să nu te îndepărtezi de el în timpul vieții tale. Această dorință nu poate fi decât a Duhului; el pătrunde în abisurile inimii noastre, el purifică gândurile și intențiile noastre. Tot el, plin de blândețe și de gingășie, îndreaptă voința noastră pentru a o potrivi cu a sa, ca noi să o înțelegem cu adevărat, să o iubim cu îndrăzneală și să o împlinim pe deplin.”

În vremuri mai apropiate nouă, cardinalul Mercier îi sfătuia pe credincioși astfel:

„Vreau să vă descopăr o taină a sfințeniei și a fericirii: dacă în fiecare zi, timp de cinci minute, vă lăsați imaginarul să tacă, vă închideți ochii în fața lucrurilor sensibile și dacă vă feriți urechile să audă zgomotele pământului, pentru a intra în sanctuarul inimii voastre, templul Duhului Sfânt, atunci veți putea vorbi acestui Duh astfel:

«O, Duh Preasfânt, sufletul sufletului meu, mă închin ție, luminează-mă, călăuzește-mă, adu-mi mângâiere; spune-mi ce trebuie să fac; făgăduiesc să împlinesc tot ceea ce îmi ceri și să primesc tot ceea ce mi se întâmplă în viață. Ajută-mă să cunosc voința ta și-mi va fi de-ajuns.»

Dacă veți duce la bun sfârșit acest lucru, viața voastră se va scurge liniștită, senină și mângâiată, chiar și în clipa greutăților, pentru că harul este pe măsura încercării, dându-vă putere pentru a duce totul, și veți ajunge la porțile Tatălui împodobiți de merite. Ascultarea față de Duhul Sfânt este taina sfințeniei.”

Despre roadele Duhului Sfânt

Darurile Duhului Sfânt înfăptuiesc în noi roadele bune ale unei vieți dăruite lui Cristos. Textul biblic ne spune: „Iar roada Duhului este iubirea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția” (cf. Gal 5,22-26).

Primele trei roade ale Duhului Sfânt sunt iubirea, bucuria și pacea: iubirea, pentru că el este iubirea Tatălui și a Fiului; bucuria, pentru că el este prezent în Tatăl și în Fiul ca plinătate a fericirii lor; pacea, pentru că Duhul este legătura care îi unește pe Tatăl și pe Fiul. Aceste roade pregătesc sufletul pentru a le primi pe următoarele: răbdarea și blândețea.

Virtutea răbdării temperează tristețea, iar virtutea blândeții stăpânește mânia care se ridică în noi, pentru a îndepărta răul prezent. Aceste două virtuți luptă și aduc biruință prin eforturi deosebite; ele se împotrivesc dușmanilor fără violență, alegând întotdeauna calea bunei înțelegeri. Răbdarea întâmpină în liniște încercările care o vor întrista. Astfel, sufletul întărit de această virtute își regăsește blândețea care va îndepărta din calea sa furia.

Bunătatea și facerea de bine sunt roade pe care le practicăm în relația noastră cu aproapele. Bunătatea este dorința neîncetată a sufletului de a răspândi în jurul său tot ceea ce duce la armonie, unitate și prietenie. Facerea de bine este împlinirea concretă a bunătății, prin acte care dovedesc faptul că suntem fiii lui Dumnezeu.

Modestia sau cumpătarea în purtare rânduiește cu noblețe trupul, gesturile și cuvintele noastre, ordonându-le spre o ținută adecvată eleganței Duhului Sfânt. Omul este întotdeauna în acțiune, prins din toate părțile, supus atâtor bulversări sociale, familiale și profesionale, încât se atașează de multe lucruri. Cumpătarea îl oprește și-i dă lumină de a alege ceea ce este necesar în această viață și ceea ce este mai bun pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Simțul măsurii și al castității maturizează dorințele trupului, moderând ceea ce este permis și îndepărtând ceea ce dăunează unei vieți creștine (cf. Gal 5,20-21, faptele trupului).

În așteptarea augustă a Duhului Sfânt, să ne întrebăm: omul de azi mai are nevoie de aceste daruri? Oare religiile noi nu propun și ele energii eliberatoare, tehnici de înfrumusețare a psihicului și de remodelare a ființei? Nu există atâtea teste de maturizare a personalității și de identificare a limitelor omului? Într-un cuvânt, ce aduce nou acest Duh Sfânt în societatea noastră care alungă din ce în ce mai mult din hotarele ei sacrul? Și, cu multă putere vom răspunde: taina unei Persoane, unei prezențe vii și iubitoare, intrând astfel într-o unitate de viață liberă și eliberatoare. Nu mai suntem singuri, izolați de structuri și de ideologii, ci uniți cu o Persoană, unită la rândul ei cu Tatăl și cu Fiul.

La final, maestrul Eckhart ne învață:

„Sfântul Augustin spunea: Când sufletul este aprins de iubirea dumnezeiască, Dumnezeu se naște în acel suflet, iar Duhul Sfânt este flacăra acestei iubiri. Chiar dacă omul ar trăi și o mie de ani, tot ar mai trebui să străbată trepte ale iubirii. Așa se întâmplă și cu focul: el arde cât timp are lemne; cu cât focul este mai mare și vântul suflă mai puternic, cu atât el arde mai tare. Să înlocuim iubirea cu focul și pe Duhul Sfânt cu vântul: cu cât iubirea este mai mare și Duhul Sfânt, sub forma vântului, suflă mai puternic, cu atât sufletul se desăvârșește mai mult. Dar nu dintr-o dată, ci încetul cu încetul, prin maturizarea sufletului.”

Citate deosebite

„Tatăl este Iubirea care răstignește, Fiul este Iubirea răstignită, Duhul Sfânt este puterea biruitoare a Crucii.”
— Sfântul Filaret al Moscovei

„Cred, Doamne, ajută necredinței mele, îmi pare a fi, cum să spun? Taina cea mai de taină a învățăturii creștine, noua învățătură și, într-un anume fel, pecetea darului Duhului Sfânt.”
— Nicolae Steinhardt

„În clipa în care Policarp a intrat în arenă, o voce din cer i-a spus: «Curaj, Policarp, fii un om!»”
— Despre martiriul Sfântului Policarp

Să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt

pr. Joseph Schrijvers, preot redemptorist

O, Duh dumnezeiesc! Tu mă prinzi de mână, ca să mă conduci la Dumnezeu. Eu vreau să fiu ascultător, să uit de mine și să mă încredințez însoțirii tale. Aceasta este pentru mine cea mai înaltă dintre înțelepciuni.

Călătorul care nu ia în seamă harta țării spre care se îndreaptă nu are încredere în inspirațiile lui; el are o călăuză bună. Și cine sunt eu în țara sfințeniei? Totul îmi este străin: locuitorii, legile, obiceiurile, condițiile de trai, chiar și limba vorbită aici. Cu el nu mă pot rătăci.

În plus, am dușmani care au tot interesul să greșesc drumul. Oh! Am atâta nevoie să renunț la mijloacele mele și să mă încredințez acestei călăuze!

Acest însoțitor este Duhul Sfânt, Mângâietorul în tristeți și necazuri, cel care mă întărește în greutățile drumului, lumină a nopții mele. Singura lui preocupare este sfințirea mea. Ce rost are pentru el soarta imperiilor, dacă sufletele călăuzite de el ating sfințenia? Providența lui conduce lumea, încoronează sau frânge puterea! Totul stă la dispoziția lui, pentru binele sufletelor.

Oare de ce există persecuții, asuprirea țărilor sărace, triumful brutalității? De ce războaie, epidemii, mari nenorociri sociale? De ce scandaluri publice, doliu în familii, pierderea de vieți omenești, lacrimile mamelor?

Oh, cât de orbi suntem! Sunt suflete alese, multe, care înțeleg că suferințele acceptate conduc la o slavă mai mare, că Tatăl le înalță la demnitatea Fiului său răstignit. Lumea întreagă nu valorează cât un astfel de suflet.

Pentru ca un suflet smerit să înfăptuiască un singur act de iubire, Dumnezeu permite în lume încurcături grozave! Călăuzit de Duhul Sfânt, toate drumurile sufletului devin bune și se termină

cu bine. Se bucură când sufletul renunță la planurile lui. Duhul îl conduce prin prăpăstii și-l ajută să urce piscuri semețe. Îl duce în păduri dese și înfricoșătoare, îl lasă pradă furtunilor vieții și fiarelor sălbatice. Câteodată își ascunde prezența…

Dar sufletul dăruit nu-și pierde curajul. El a învățat să uite de sine și să se încreadă voinței Învățătorului.

Întunericul piere de îndată, liniștea revine, drumul e limpede, dumnezeiescul Îndrumător merge din nou alături de el. El voia să-l învețe să se dăruiască fără opreliști, să-i lase doar lui indicatoarele vieții.

Să mergem împreună, Duh dumnezeiesc.
Mă dăruiesc ție.
Nicio teamă, nicio ezitare, mă arunc asemenea unui orb în sânul Providenței.

Călăuzește-mă, sfințește-mă. Eu trebuie doar să mă ascund de mine, ca să te găsesc pe tine.

Cardinalul Léon-Joseph Suenens scria într-un text devenit celebru:

„Fără Duhul Sfânt,
Dumnezeu este departe,
Cristos rămâne în trecut,
Evanghelia este literă moartă,
Biserica o simplă organizație,
autoritatea o dominație,
misiunea propagandă,
cultul o evocare,
iar viața creștină o morală de sclavi.

Dar în Duhul Sfânt,
Cristos învie și este prezent,
Evanghelia devine putere de viață,
Biserica înseamnă comuniune,
autoritatea devine slujire,
misiunea – Rusalii,
liturgia – memorial și anticipare,
iar acțiunea omenească este îndumnezeită.”

Într-un alt text spiritual profund, cardinalul Mercier îi îndemna pe credincioși să intre zilnic în „sanctuarul inimii”, pentru a asculta glasul Duhului Sfânt și pentru a descoperi că „ascultarea față de Duhul Sfânt este taina sfințeniei.”

Sfântul Vasile cel Mare spunea:
„Prin Duhul Sfânt inimile sunt ridicate spre cer.”

Iar Sfântul Serafim de Sarov ne amintește:
„Dobândește pacea Duhului și mii de oameni se vor mântui în jurul tău.”

Să cerem și noi în aceste zile harul unui nou Rusalii pentru Biserică, pentru familiile noastre și pentru lumea întreagă:

„Vino, Duhule Preasfânt,
umple inimile credincioșilor Tăi
și aprinde în ele focul iubirii Tale!”

Oficiul pentru Pastorația Biblică, ARCB